

ÎNCHEIERE

06 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul	Tatiana Vieru
Judecătorii	Oleg Sternioală, Valentina Clevadî

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Russu Vitali, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Russu Vitali împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică privind anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, recuperarea prejudiciului, premiilor cu îndemnizație unică, beneficiilor și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2016, prin care s-a respins apelul declarat de către Russu Vitali și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Rășcani mun. Chișinău din 23 iulie 2015 de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă

La 30 decembrie 2014, Russu Vitali a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică (în continuare ANRE) privind anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, recuperarea prejudiciului, premiilor cu îndemnizație unică, beneficiilor și repararea prejudiciului moral.

În susținerea cererii reclamantul a indicat că, prin hotărârea Consiliului de administrare al ANRE nr.621 din 28 mai 2014 s-a aprobat noua structură organizatorică și efectivul limită al ANRE, care a intrat în vigoare la 30 mai 2014, legiferat prin ordinul nr.91-p din 30 mai 2014 cu privire la posibila disponibilizare a angajaților conform anexei, care i-a fost adus la cunoștință la 30 mai 2014.

Ulterior, la 06 iunie 2014 a fost informat, contra semnătură, despre reducerea funcției de specialist principal în Secția Control, pe care o deținea, și dreptul de a beneficia în perioada preavizării de o zi lucrătoare pe săptămână, cu menținerea salariului mediu pentru căutarea unui alt loc de muncă.

Sustine reclamantul că, în perioada 30 iunie 2014 – 23 iulie 2014 s-a aflat în concediu anual plătit în baza ordinului nr.152c din 18 iunie 2014, iar în perioada de la 08 august 2014 și pînă la 12 septembrie 2014 s-a aflat în concediu medical.

La 10 iunie 2014, pîrîtul a prezentat Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă mun. Chișinău, informația privind disponibilizarea salariaților cu nr.401.

Menționează că, în zilele de 05 august 2014 și 22 septembrie 2014 în baza ordinului nr.102-c din 06 iunie 2014 a beneficiat de zile libere, cu menținerea salariului mediu pentru căutarea unui alt loc de muncă.

În acest sens, indică că, la 14 august 2014, de către pîrît i-a fost propusă ocuparea funcției de specialist superior în Secția Protecției Consumatorului din cadrul Departamentului juridic și licențiere, iar prin răspunsul nr. 1286 din 17 septembrie 2014 și-a exprimat dezacordul la propunerea oferită cu nr. 542, din motivul necorespunderii funcției propuse cu specializarea și calificarea deținută de el, conform diplomei de licență nr.0090096 din 30 iunie 2005, cu titlu de licențiat în economie, profilul economie, specialitatea finanțe, specializarea finanțe și asigurări, pe cînd funcția propusă, necesita posedarea altor cunoștințe din domeniul dreptului, licențierii și/sau tehnice.

Ca urmare, prin ordinul nr.279-c din 03 octombrie 2014 a fost concediat din funcția de specialist principal Secția Control, în baza art.86 alin. (1) lit. c) Codul muncii.

Mai menționează reclamantul că, potrivit pct.6.3 din contractul colectiv de muncă al ANRE, angajatorul se obligă să pună la dispoziția reprezentanților aleși ai salariaților, cel puțin cu 3 luni înainte lista salariaților disponibilizați, nominalizarea locurilor vacante, probabilitatea plasării lor în cîmpul muncii, ceea ce nu a fost respectat.

Astfel, fiind ales în calitate de reprezentant al salariaților și reieșind din prevederile art.87 Codul muncii, administrația ANRE urma să solicite acordul preliminar în formă scrisă de la reprezentanții aleși din unitate, referitor la concedierea sa din funcția deținută, ceea ce la fel a fost ignorat.

Reclamantul a mai indicat că, din momentul semnării ordinului de preavizare privind reducerea funcției deținută anterior (06 iunie 2014), pînă la concedierea din funcție (06 octombrie 2014) sunt 64 zile calendaristice (conform tabelului de pontaj prezentat de administrația ANRE lunile iunie-octombrie 2014), ceea ce contravine prevederilor art.88 alin. (2) Codul muncii și anume, că în cazul în care după expirarea termenului de preavizare de 2 luni nu a fost emis ordinul de concediere a salariatului, această procedură nu poate fi repetată în cadrul aceluiași an calendaristic (o lună calendaristică nu poate avea mai mult de 31 zile).

Specifică că, din momentul semnării ordinului de preavizare a fost lipsit de premia lunară, fără a fi indicate motivele și/sau emise careva ordine (acte normative) privind sancționarea disciplinară, motiv pentru care ar fi fost lipsit de aceasta. La fel,

nu au existat careva indicatori și sarcini care i-au fost stabilite și pe care nu le-a îndeplinit.

În susținerea acțiunii, reclamantul a indicat că, are la întreținere un copil minor, diagnosticat cu astm-bronhic, care are nevoie de un tratament special și costisitor, lunar fiind nevoit să suporte cheltuieli pentru analize și consultații, astfel că, pentru anul 2014 a suportat cheltuieli de aproximativ 8 000 lei, din care motiv a fost nevoit să beneficieze de un card de credit în valoare de 30 000 lei pentru o perioadă de 2 ani.

Consideră că, ordinul contestat este ilegal, emis cu încălcarea normelor Codului muncii și anume, faptul că, odată cu schimbarea conducerii ANRE au fost destituiți din funcție mai mulți lucrătorii, astfel fiind în organigramă 61 de angajați, iar după concedierea acestora au fost angajați 84 de colaboratori.

Mai menționează reclamantul că, a activat în Secția Control, iar conform noului plan de încadrare aceasta a fost redenumită în Departamentul monitorizare și control al activității licențiate, în care angajații rămași nedisponibilizați și cei angajați ulterior formării departamentului, efectuează exact aceleași funcții pe care le efectua Secția Control.

În acest context, reclamantul prin prisma art.88 alin.(3) Codul muncii relevă că, nu se admite schimbarea denumirii funcției sau suspendarea ei pe o perioadă, pentru înlăturarea unor persoane, în scopul de a fi înlocuite cu altele.

Așadar, prin acțiunile inechitabile ale angajatorului a fost prejudiciat moral, lezându-i totodată onoarea și demnitatea profesională, inclusiv în fața colectivului de muncă în care a activat.

Solicită, reclamantul, anularea ordinului nr.279-c din 03 octombrie 2014 cu privire la concedierea din funcție, restabilirea la locul de muncă, recuperarea prejudiciului cauzat, începând cu data concedierii 06 octombrie 2014 și până la data repunerii în funcție, inclusiv premiile cu indemnizație unică achitate celorlalți angajați ANRE și plata tuturor beneficiilor reglementate în contractul colectiv de muncă și repararea prejudiciului moral cauzat în mărime de 100 000 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 23 iulie 2015 s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de către Russu Vitali împotriva ANRE privind anularea ordinului, restabilirea la locul de muncă, recuperarea prejudiciului, premiilor cu indemnizație unică, beneficiilor și repararea prejudiciului moral.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, Russu Vitali a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 martie 2016 s-a respins cererea de apel declarată de Russu Vitali și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La 28 aprilie 2016, în termenul prevăzut de lege, Russu Vitali a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu hotărârile judecătorești contestate, reiterând argumentele invocate în acțiune și cererea de apel.

Suplimentar a indicat că, instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor judecătorești, nu au ținut cont de răspunsul Inspectoratului de Stat al Muncii, și anume că, ordinul de concediere nu corespunde prevederilor art. 88 alin. (1) lit. a) Codul muncii, nefiind motivat din punct de vedere juridic.

Totodată, s-a indicat că, nu a fost emis un ordin cu privire la preavizare doar a salariaților din unitate care urmează a fi disponibilizați, contrar art. 88 alin. 81) lit. b) Codul muncii.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de către Russu Vitali urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Russu Vitali este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că argumentele invocate de către Russu Vitali în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă că „ ... art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza Rebaït și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Russu Vitali, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Russu Vitali, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Oleg Sternioală

Valentina Clevadi